

A•KALEMLER

16

AYLIK KÜLTÜR SANAT EDEBİYAT DERGİSİ - YIL: 2 - OCAK 2019 - FİYATI: 5 ₺

KELİMELERİN NAMUSUNU KORUMALIYIZ

Yeni bir yıla girdik. İnsanlığın vahşi bir zamana doğru yol aldığı da bir gerçek. Bu yılın bütün bir insanlığa barış huzur ve mutluluk getirmesini dileriz. Huzur en azından sizinle olsun.

A•Kalemler Türk edebiyatının varlığını şahıslar üzerinden tartışan ve bu tartışma paralelinde kendini bir tarafa konumlandıran dergi değil. Geride bıraktığımız 15 sayımızda bunun anlaşılması olmasi gerekirdi.

Ne yazık ki edebiyat ve düşünce dünyamızda hala kişiler üzerinden yer edinmeye çalışan geniş bir kitle var. Bu kitlenin dışında kalmaya yayın olarak özen göstermeye çalıştık. İyi edebiyatçılarımızı ayırt etmeden eserleriyle dikkate alarak hakkını teslim etmenin vicdan sahibi herkesin görevi olduğunu biliyoruz. “Bizden” diye kimse için vicdanımızı rafa kaldıramayız. Bırakın yazarı, şairi sıradan hiçbir insan bile bunu yapmamalıdır. Kurumsallaşmış sol bağnazlık ile yaratılan körlük ve islamcı tüccar ahlakının ürettiği ürünler üzerinden edebiyatçıya ve esere yaklaşmıyoruz. Doğruyu, güzeli, hakikati kimin dillendirdiğinin bizim nazarımızda bir ayrıcalığı ve üstünlüğü yok.

Değerli olan güzel, doğru ve hakikattir. Güzel olandan, doğru olandan, hakikatten yana olmak daha tesirli ve parçalanamaz olandır. Edebiyat peygamberlerinin varlığına iman etmiş değiliz. Bu alanda kendini peygamber tayin edenlere de diyecek bir sözümüz olamaz. Hakikat zaten söylenmiştir. Şairi, yazarı kutlamak isteyenler istedikleri kadar kutsayabilirler. Biz eseri ve hakikati önemsemeye devam edeceğiz.

Müslüman tüccarlar gibi kamu kaynaklarından ense kalınlıştırmanın Elif’i öğrenip Vav gibi kıvrılmanın ve kırıltmanın ederini biz bilmiyoruz. Bilmek, öğrenmek de istemiyoruz. Takvim Yaprakları Müslümanlığının derinliği ne ola ki? Cehalet Elif’i mertekten ayırmakla çözülsüydi bunca bela başımıza patlamazdı. Müslüman kanı üzerinden itibar devşirenlerle ölü eti yiyenler “Hesap günü” gelmeyeceğini mi sanıyorlar? Her durumda anınızda leke barındırmamak gerekmez mi? Talkını ele vermedik vermiyoruz. Her türlü eleştirimiz kendimize. İnsan onurumuzdan bir şey tüketmeden bu âlemden geçmekten daha büyük bir şeref tanımıyoruz. Bundan başka kazanılacak iktidarda yok. Etimizden kemiğimiz ayrıldığı vakit bizi saran toprağın nedamet duymaması en büyük huzur ve başarımız olacaktır.

Onun için dedik ki yazar, şair kelimelerin namusunu korumalıdır. Bize düşen bu namusu korumaktır.

A•KALEMLER

- Selim TUNÇBİLEK
“Çok Küçük Düzeltme”
- Burhan KALE
“Gümüş Kanatlar”
- Mustafa YILMAZ
“Cinler ve Buhar Makineleri”
- Zehra Meral KONŞUK İVECAN
“Tüneldeki Işık”
- Reis OĞRAŞ
“Panorama ya da Eğitim Serüvenim”
- İlkay COŞKUN
“Şiir Dile Düş Gördürebilir”
- Vildan Coşkun POYRAZ
“İlkay COŞKUN ile Söyleşi”
- Fatma DAĞLI
“Hâl-i Pür Melâl”
- Yeşim Akın ÇELİKER
“Üşüyorum ”
- Zehra AKKAYA
“İlk Acı”
- Kadriye ARSLAN
“Sessiz Çılgılık”
- Şeyma TEMİZSOY
“Julia’ya Mektuplar”
- Kurtuluş ÇELEBİ
“Ay’ın Doğuşu”
- Selin Meriç ÜNAL
“Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu”
- Furkan ÖZCAN
“Buğularla Betimleme”
- Mustafa IŞIK
“İslanmış Denizdir”
- Gülhanım Ebru BULKURCU
“Bazı”

ÇOK KÜÇÜK DÜZELTME

Selim TUNÇBİLEK

Son yıllarda akademik hayatımızda yaşadığımız sarsıntıları hatırlayınca doğrusu bu yazıyı kaleme alıp almamak konusunda hayli tereddütlü davrandık. Zira yazımıza konu olan mesele çok eski. Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu, Türk Dil Kurumu adına çıkarılan Türk Dili Dergisinin 531. Sayısındaki gözden kaçmış küçük bir maddi hata ile ilgili. Türk Dili Dergisinin bu sayısı Mart 1996 tarihini taşıyor. Böylesine geçmişte kalmış bir konunun güncel edebiyat dergisinde konu edilmesi ne derece doğrudur bilemiyoruz. Belki akademik sıkıntıların çoğunlukla bu hataların görülmemesinden, görölse bile dile getirilmesinin kaçınılmasından kaynaklı, derinleşen olumsuz sonuçları var. Bu yazı birilerini rencide etmekten öte olumsuzlukları ortadan kaldırmaya yönelik çaba olarak da görülebilir.

Konuyu bunca gecikmeye karşın yine de ele almamızı zorunlu kılan başka bir etken ise Türk Dili Dergisinin herhangi bir sayısı değil bu sayı. Kaynak nitelikte önemli ve değerli dergimizin anıt sayılarından biri olan ve sürekli yeni baskıları talep doğrultusunda yapılan, Türk Şiir Özel Sayılarından **“Türkiye Dışı Çağdaş Türk Şiiri V”**’de yer alması bizim bu yazıyı mutlak surette kaleme almamızı gerekli kılan bir başka sebep. Üstelik yazımızın konusunu oluşturan eleştiriye kaynak metin Derginin bütün sayılarının hazırlanmasında ve yayınlanmasında yazı kurulunda görev yapmış çok saygıdeğer bir hocamıza ait. Konu ve problem bu boyutundan ötürü yalnızca bir yazıdaki maddi hatanın düzeltilmesinden ibaret gözüküyor. Ülkemizdeki ilmi çalışmaların, ciddiyetini ve dikkatini de aynı zamanda ortaya koyuyor. Üniversitelerimizin durumunu da bu çizgiden yansıtan bir yönünün olduğunu düşünüyoruz. Bu nedenlerden ötürü yazımızı kaleme almakta ve yayınlama bir mahsur görmediğimiz gibi görev olarak değerlendirdik. Zira bu anıt sayılar toplum tarafından okunmakta akademik dünyamızda olduğu gibi diğer pek çok çalışmalarda kaynak metinler olarak başvuru niteliği taşımakta. Bu yönüyle de bu yazının yazılması zorunluydu.

Yazımızı kaleme almadan önce acaba bahse konu maddi hatanın daha önce düzeltilmesi yapılmış

mı diye kendi imkânlarımız ölçüsünde bir araştırmaya da giriştik. Zira bu meseleyi bizden önce birileri yazmış olabilirdi. Böyle bir bulguya kendi çapımızda saha araştırmalarımızda varsa bile erişemedik. Dolayısıyla görmediğimiz bir çalışma varsa bu kusur bize ait olup tekrar da olsa gündeme alınmasında fayda gördük. Zira hala TDK(Türk Dil Kurumu)’nın ilgili sitesinde bu yazı bu şekliyle düzeltilmeden durmaktadır. Dolayısıyla bu düzeltme bir eleştirmen tarafından daha önce yapılmış olsa dahi kurumca göz ardı edildiği açıktır.

Şimdi gelelim meselenin özüne: Yazımız Bahse konu dergimizin ilgili sayısının yedi yüz ile yedi yüz yirmi altı sayfalarını kapsayan **“Federal Almanya’da Türk Şiiri”** başlıklı yazısında konu edilen bir şiirle ilgili. Prof. Dr. Nevzat Gözaydın büyük bir emek sarf ederek Federal Almanya’da yaşayan ve oradan Türk Şiirine katkı sunan şairlerin şiirlerine yer vermiş. Şöyle ki gazeteleri bile taramış, zamanında doldurulmuş kasetleri çözmüş ve o coğrafyadaki Türk insanının duygu, düşünce ve çalışmalarını kaynak metin olarak önümüze getirip koymuş. Emeklerine sağlık.

Kültürümüz adına gerçekten büyük ve zor bir alanda, kendi uzmanlık alanıyla ilgili ciddi bir çalışma ortaya koymuş. Elbette ki takdir ettiğimiz büyük bir çaba ve emek. Küçük bir ayrıntının dışında. O ayrıntı ise saygıdeğer hocamızın uzmanlık alanı dışında kalıyordu normal görülebilirdi. Hocamız gazeteler, teyip¹ kasetleri pilaklar arasına öyle dalmış ki edebiyatımızın ve üstelik halk edebiyatımızın son dönem taşlama ve hiciv sahasındaki en büyük eserlerinden biri olan Abdürrahim Karakoç’un **“Hasana Mektuplar”**’ını görmemiş. Hadi onu görmedi **“Vur Emri”**’ni de görmemiş. Hadi bu eseri de görmediniz halk edebiyatında ve Türk Şiirinde üslup denilen bir olgudan da mı bilgi sahibi değil anlamakta zorlandık.

Hocamızın çalışmasına aldığı şiiri 80 yaşını aşmış okuması yazması olmayan anneme okuyup bu şiir kimin diye sorduğumda Annem: **“Karakoç’un”** dedi. Sanırım üslup böyle bir şey. Annemin okumuş yazmışlığı yok ama rahmetli babam okuryazardı ve Abdurra-

¹ Türkçemizin ses yapısının korunması nedeniyle yazımda bilinçli bir tercihte bulunulmuştur.

him Karakoç'u çok beğenirdi. Rahmetli üstadımıza kitabını imzalatırken babam adına imzalatmışım ve babam o imzalı kitabı anneme de okuyarak adeta hıfzetti. Annem konunun uzmanı değildi ama hafızasına kaydedilmiş eşinden güzel bir hatıraydı o şiir. Bilmesi sanırım bu hatıraya olan saygısını yansıtıyordu. Özet olarak bu şiirin havasını bilmek için Türk Halk Şiir geleneğine hafif bir aşinalık yeterdi sanırım. Okur düzeyinde aşinalıktan söz ediyorum. Bu alanda uzman olmaya hatta Prof. olmaya bile gerek yok denilebilir. Çünkü şiir "Hasana Mektuplar"ın ana temasını ve üslubunu yansıtan bir şiir. Abdurrahim Karakoç'un kitaptaki şiiri şu:

Aziz dostum, av zamanı geldi mi?
Kekliklerin ötmesinden ne haber?
Mız Durdu'nun oğlu asker oldu mu?
Mezolar'ın Fatma'sından ne haber?
Kim evlendi, kim boşandı, kim öldü?
Bu seçimde köye muhtar kim oldu?
Zır Ümmet'in Fadime'yi kim aldı?
Gelin olup gitmesinden ne haber?

Yağmur yağıp sarı seller aktı mı?
 Değirmenin bendlerini yıktı mı?
 Şaban Üstün hastaneden çıktı mı?
 Sinirinden, sıtmasından ne haber?

Tek dileğim budur benim Mevlâ'dan
 Tez kurtara gurbet günü saymadan.
 Hulûs Üstün inmedi mi yayladan?
 Çadırından, çatmasından ne haber?

Deli gönül daldan dala uçmada
 Günlerimiz hayâl ile geçmede.
 Kolağası Necati'nin içme'de
 Kuru çalım satmasından ne haber?

Selam söyle Bekir'lerin üçüne
Partililer nasıl girdi seçime?
Aloğlu'nun toz şekeri içine
Lokum unu katmasından ne haber?

Mektup yazdım cevabını vermedin;
Olup bitenleri öğren demedin.
Doğru sözlü (!) Hâkko'ların Mehmed'in
Namti-bıçak yutmasından ne haber?

Kırk bir arşın kumaş saldım çavuşa,
 Allah vere tez zamanda kavuşa.
 Sıkıntıdan girmez oldum koğuşa,
 Bir şalvara yetmesinden ne haber?

Acerlerin Mavi Antep'ten gelmiş
 Duydum ki yepyeni bir akıl almış.
 Elma tüccarıydı keçeci olmuş
 İflas topu atmasından ne haber?

Uzadı mı Kel Ali'nin saçları?
Doymadı mı Kar'oğlan'ın açları?

Hacı Mehmet ödedi mi borçları?
Malın, mülkün bitmesinden ne haber?

Bayram Çavuş öğrendi mi hızarı?
 Kahve midir furununun üzeri?
 Kıyık Ökkeş, Kurt Yusuf'un benzeri
 Kokmuş laflar atmasından ne haber?

İlyas Çavuş PTT'ci oldu mu?
Arif Ağ'da satlık iman kaldı mı?
Afinciler Kuroğlan'ı buldu mu?
Dokuz aydır yitmesinden ne haber?

Yapıldı mı köyün eski pınarı?
Deli Yusuf oynuyor mu kumarı?
Kör Neşet'in, Hacı Durdu Ömer'i
Dübeş atıp ütmesinden ne haber?

Karıcıyı tarif eyle büsbütün;
 Mevlüt Biçer artırdı mı laf yükün?
 Baş geveze Durdu Mehmet Soykök'ün
 Karga gibi ötmesinden ne haber?

Aziz dostum mektup bitti hoşça kal,
Çok bekletme cevabını tezce sal.
Karakoç der, işte durum bu minvâl...
Elmaların yetmesinden ne haber?

Orijinali bu olan ve şair Abdurrahim Karakoç'un 1958'den itibaren yazarak 1964 yılında "Hasan'a Mektuplar" adıyla yayınladığı taşlamalardan oluşan ve on bin adet basılıp tükenen ilk kitabından "Vur Emri"ne kadar eserlerinde yer alan sevilen şiirlerinden biridir. Prof. Dr. Namık Açıkgozün ifadesiyle "20. yüzyılda, Abdurrahim Karakoç diye bir şair yaşamasaydı, 20. yüzyıl şiiri eksik mi kalırdı?... Evet... Kalırdı..." dediği o büyük ustaya ait bir şiir. Bu şiiri Türk Dili Dergisinin yazı kurulunda da olan hocamız Prof. Dr. Nevzat Gözaydın ne yazık ki o dönemlerde kasetlere pilaklara çeşitli şairlerin şiirleriyle birlikte kendinden de şiirler okuyan Âşık Ramazan Ceyhanlı'nın şiiri olarak yer vermiştir. Şiirin belli bölümlerini kasete okuyan Ramazan Ceyhanlı italik ve koyu bölüm olarak yer verdiğimiz şiirin birkaç mısrasında küçük değişiklikler yaparak kasete okumuştur.

Büyük Şair Abdurrahim Karakoç'un şiirlerini yalnızca Ramazan Ceyhanlı okumamıştır. Âşık Mahsuni Şerif, Musa Eroğlu başta olmak üzere pek çok sanatçı kasetlere okumuştur. Bunda yadırganacak bir durum yoktur. Karacaoğlan'ın şiirlerini de okuyorlar.

Hocamız bu şiiri çalışmasına alırken şu ifadelerle aşağıdaki biçimiyle yer vermiş:

"Köy hayatını özleyenler hiçte az değildir. Halkın gözü kulağı, dili teli olan âşıklardan Ramazan Ceyhanlı bir başka şiirinde tatlı bir söyleyişle köyüne mektup gönderir:

Almanya'dan Köyüme Mektup

Aziz dostum, av zamanı geldi mi
Kekliklerin ötmesinden ne haber
Mız Durdu'nun oğlu asker oldu mu
Hasan ağanın Fatma'sından ne haber?

Kim evlendi, kim boşandı, kim öldü?
Bu seçimde köye muhtar kim oldu?
Zır Ümmet'in Fadime'yi kim aldı?
Gelin olup gitmesinden ne haber?

Selam söyle Bekir'lerin üçüne
Partililer nasıl girdi seçime?
Aloğlu'nun toz şekeri içine
Lokum unu katmasından ne haber?

Mektup yazdım cevabını vermedin;
Olup bitenleri öğren demedin.
Doğru sözlü (!) Hâkko'ların Mehmed'in
Kuru sıkı atmasından ne haber?

Uzadı mı Kel Ali'nin saçları?
Doymadı mı Kar'oğlan'ın açları?
Hacı Mehmet ödedi mi borçları?
Malın, mülkün bitmesinden ne haber?

İlyas Çavuş PTT'ci oldu mu?
Arif Ağ'da satılık iman kaldı mı?
Afinciler Kuroğlan'ı buldu mu?
Dokuz aydır yitmesinden ne haber?

Yapıldı mı köyün eski pınarı?
Deli Yusuf oynuyor mu kumarı?
Kör Neşet'in, Hacı Durdu Ömer'i
Dübeş atıp ütmesinden ne haber?

Aziz dostum mektup bitti hoşça kal,
Çok bekletme cevabını tezce sal.

Arkadaşım, durum işte bu minvâl...
Bizim köyün imamından ne haber?"

Gördüğünüz gibi farklı olan sade koyu dizelerdir. Hocamızın tatlı söyleyiş dediği Şairinin söyleyişidir. Şairinin "Kuru çalım satmasından ne haber" dizesi halk deyişinin güzelliğini yansıtan "çalım satmak" deyimini ile sanatsaldır. Burada çok basit biçimde "kuru sıkı atmasından ne haber" diyerek basitleştirilmiştir. Birde tabi Ramazan Ceyhanlı'nın **Karakoç'um** adını mahlas kısmından çıkarması çok orijinal ve Hocamızı yanıltan burası olmuş. "Karakoç'um" yerine "arkadaşım" diyerek kendi şiiriymiş gibi takdim etmesi hataya sebep olmuş. Elbette ki bu ayıp miri malı çalan Ramazan Ceyhalı'ya aittir.

Türk şiiri üzerine yapacağımız incelemede kaynak olarak başvurduğumuz bu önemli metinde dikkatimizi çeken, küçük bir kusur olan bu düzeltmenin yapılması gerekiyordu. Biz sadece onu yaptık. Akademik dikkatten kaçan başkaca düzeltilmesi gereken buradan daha neler çıkar onu da akademik dünyamızın ilgililerine veya dâhilerine bırakıyoruz vesselam...

GÜMÜŞ KANATLAR

Gümüş kanatlar yaslanır göğ
Merhamet dilenir kırık kalbiyle...
Yağmur sonrasında aydınlık...
Gözler, yollara açık,
Rahmete kapı aralık...
Alın yazısı çizgiler,
Parmak ucu ışıık...
Söğüt, geceye alılık,
Çınar üfler şehre,
Başka mevsimde açar çiçekler,
Beyazın utancı Meryem'e...
Şiir hece taşı nehre,
Merhamet unutulmazlık...
Derin suların kalbi sükût
İyilik güzellik insan eliyle...
Fırtınalar güzel günlere
Kırık dallar renkten azade
Yaprak yere
Toprak sıcak
Üşür serçeler de...

Yağmur türkülere,
Hasret kaldırıma kalır...
Karanlık bulutu,
Mavi göğü bırakır...
Sıcak dalgalar arar geceyi,
Sır, ağaca sarılır,
Kuş tutunur dala,
Hüzün yaprağa kıvrılır...
Gurbet tutar kederi,
Sonsuzluk hasreti
Ve aşkı eller...

Akşamın hüznü başka,
Dudağından dökülür dizeler,
Şiir; bal, Can; şiir...

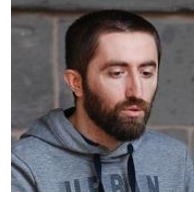
Sabah, ıslanır
Çatılarda güvercin
Kara buluta yüklenir
Balkonlara gök düşer...
Gün konar pervazlara...

Deniz kıyısında bebekler,
Hasret ışığa gök kubbe,
Cansız yatar bedenler...
Ölümü bile meleklerle gönderen Rabbim,
Kurtar bizi insan! Zulmünden,
Zulmün olduğu yerde solar çiçekler
Merhamete neden uzak yürekler?
Neden ufuklar bu kadar renksiz?

Burhan KALE

CİNLER VE BUHAR MAKİNELERİ

Mustafa YILMAZ

Edebiyat, onu işlenmeye hazır cevherlerle beslemediğinde, kıvrandıran ve çıkmayan bir can sıkıntısı olarak karın boşluğunda gittikçe büyüyor. Sinsi bir içe çöküşle büyüyor. Yazamıyorum. Bu yazının en uzun gecede yazılmaya başlanması tesadüflere dayansa da edebiyat cini bu tesadüfleri farklı ve dikkate değer parlak anlamlara iliştmek gerektiğini fısıldıyor.

Sözümü unutmadan, aynı cin, elim kâğıda veya klavyeye değmediği anlarda hiç yardımcı olmuyor. Dolayısıyla sözlerine ne ölçüde itibar etmek gerekir, karar değerli jürinin. Zaten kafama fırlatılan sözcük topları haline getirilmiş anlamların tesiri geçtiği anda her hareketi itici geliyor, suratına bir tane patlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bazen hiç kimseler için yazılan ve bilinçli bir tercihle yarım bırakılan şiirlerle kovalıyorum onu. Onu ve ondan yayılan yapay parfümü def ettikten sonra hayatın yeterince edebi olmayan küçük yarıcaplı döngülerinde seyahate kaldığım yerden devam ediyorum.

Sözümü unuttum. Sözü unutmak, anlamı unutmayı da ifade eder mi? Cin, bu ve benzeri sorularda suratıma bön bön bakıyor çünkü buradan ona ekmek (veya soğan kabuğu) çıkmaz. Rağbet edeceği tutsa da kafası basmaz zaten. Ama mesela sözü unutmama ifadesinin ardından "başlangıçta söz vardı" demiş olsam gözleri sevinçle parlardı soytarının. Ama bıktım onu yemlemekten. Daha pek çok şeyden bıktım ama onları konuya teyelleymiyorum.

Hatırladım. Bu zor olmadı çünkü zihnim yeni taşınılan bir ev gibi boş. Yere düşürdüğüm her sözcük sonsuza kadar yankılanabiliyor. Hatırladım, bu yazıda bu yazıyı ele alıyorum: Sonsuz bir döngü. Saçma mı geliyor? Aslında biricik hayatınızı yaşarken

yaşamaya dair anında değerlendirmeler yapıyor insan dediğin, yolda yürürken yolu değiştiriyor ve değiştirdiğini her seferinde anlamlandırmaya çalışıyor. Dolayısıyla buna da alışkın olmalı.

- Mutlak anlamlar yokken niçin bunca laf ebeliği? Niçin bu çaba?

Doymuyor ve doymuyor. Cin, Birleşik Krallık'ta on yaşındaki bakımsız çocukların çıkardığı kömürleri yiyen ve aşağı yukarı güzel olan her şeyi yok eden, gökyüzünü karartan verimsiz bir buhar makinesi gibi. Filamanları yakmak için güzellikleri öğütmeye razı geliyoruz başımızı eğip. Işığı, görüntüyü, sesi yaymak için entropiyi artırmak gerekiyor: Termodinamiğin bilmem kaçınıcı yasası. En güzel anlamlar giriyor kaleme, güdük sözcükler ve cüruf çıkıyor.

Paranormal edebi varlıkları boş verelim, verimlilik hesaplarını, tüm hesapları bırakalım ve delikanlıca uğuldayan kulaklarla yel değirmenlerine doğru koşturalım delikanlıca diyeceğim ama bu yazı şimdi okunuyorsa bunu o saydırdığım cine borçluyuz biraz da. İnsanoğlunun çaresiz ikiyüzlülüklerinden birisi yazı işi muhakkak. Yazmak, tahterevalli. Yazmak, inandıklarını çitle çevreleyebilmek için yine inandıklarını çiğnemek. Edebi cinlere diyetlerini vermezsek mektupların bir kentten diğerine gitmesine izin vermiyorlar.

İpi yakalanamayan sayısız titrek uçurtmayla hayat karışık düzenle tepemizden ağır ağır geçerken bırakalım bazı makaralar yerlerde yuvarlansın, gözün göremeyeceği kadar göğe yükselen anlamların hepsini avuçlamak için yarışmayalım. Her güzelliği verimsiz tezgâhlarımızda ufacak bir öz için araya vermeyelim. Olmaz mı?

TÜNELDEKİ IŞIK

Zehra Meral KONŞUK İVECAN

İnsan üzgünken yazar ya da çok heyecanlıyken; mutluyken bazen de. Ama yorgunken ruhu yorgunken yazamıyor işte! Ben de çok uzun bir zaman ruh yorgunuydum.

Cadıların kara büyülerine hedef olmuşum gibi taşlaşmıştı zihnim. Ruhum bedenime ağır geliyordu. Kalem kırıdatmak şöyle dursun üzerimi yavaş yavaş kaplayan eski zaman tozlarını bile silkeleyemiyordum. "Artık bıçak kemiğe dayandı" noktam bu yorgunluğun beni nefessiz bırakmasıydı. Hayat gemim işaret fişeğini gönderince yeter artık dedim bir şeyler yapmalı!

Yorgunluğumun sebebini sorgularken yaptığım hata, hep bir tarafları suçlamaktı. Oysa onlar tabiatına uygun olanı yaptı; zulmü seçti. Bense tabiatıma aykırı olan pes etmeyi seçtim. Tamam, onlarca deneyi yaptım, defalarca üst üste gelen acılara zorluklara katlanıp çıkış yolu aradım. Her düştüğümde kalkmam gerektiğinin farkındaydım. Başlarda kolaydı; düş ve kalk düş ve kalk düş ve kalk! Çünkü geçecek az bekle diye teselli ediyordum kendimi. "Az bekle" kısmı "sabret" olamadığı için yürüdüğüm o çetin tüneli dipsiz bir mağara zannedip geri döndüm. En yanıldığım nokta buydu. Oysa sabırlı olup yolumdan sapmadan tünelin sonuna kadar yürümeye devam etseymişim çıkacaktım. Sanırım "her tünel sonunda ışık görme saplantısı" bizdeki. Tünelden çıkmaya değil ışık görmeye kilitleniyoruz. Hedef sapıtmış oluyor böylece. Hep tünellerden sabahları çıkılacak değil ya gece çıkılmıyor mu tünellerden? Gündüz olana kadar bekleniliyor mu? Sen çık hele bir oradan zaten yoluna devam ederken sabaha kavuşacaksın; her gecenin sabaha kavuştuğu gibi. Ama tünelden çıkmadığım sürece o sabahlar doğsa da göremeyecektim batsa da.

Ruhumun her kırılışıyla "Olsun dedim yapıştırırım sorun olmaz" Yapıştırdım da! Kendi kendimi avuttum "Oh eskisinden de iyi oldu" diye. Olmadı! Kırıklarımın izlerini sevmeye çalıştıkça ben, onlarla barışık yaşamaya çalıştıkça insanların beğenmez bakışlarını daha birçok hissettim üzerimde. Sanki o kırıkların sebeplerinden biri değil- lermişçesine beğenmez bakışlarını. "Bunlar sizin de eseriniz. Neden övünmüyorsunuz eserinizle?" diyemedim yüzlerine karşı. İnsanları kırma konusunda çok da net bir şey söyleyemeyen toplumun ahlak kuralları onları yaptıkları yüzünden eleştirmeye gelince cengaver kesilip insanların yüzüne direk hatalarını söylemeyi ayıp sayar çünkü.

En azından beni yapıştırdığım kırıklarla baş başa bıraksalardı. Bırakmadılar! Japonlar kırılıp tamir görmüş seramiklere normal eşyalara göre daha fazla değer verirlermiş. Bunların adına **Kintsugi** diyorlar. Amaç kırılan seramiği yapıştırarak geçmişin izlerini daha değerli hale getirmek. Bence kırılma bile bunu belli etmemek adına direnen, kendi kendini avutarak kaldığı yerden hayatına devam edenlere verilmeli bu değer. Ama yok tavırlar o tavır değil." Düştüğün yerde kalmalıydın, kalkmamalıydın" diyorlar sanki tavırlarla. Sürünsen çok mutlu olacak gariplikte insanlar var. Hatta az biraz cesaret gösterecek kal-kabildiğiniz için ayıplanacaksınız. Nefsinizle sizi imtihan ediyorlar ya onlar gibi olmayı ya da yorulmayı seçmeye zorluyorlar. Ben Frida'yı seçiyorum:

"Yüz kere düşmüş olayım; başkalarına çelme takan kadın olmayacağım. Ben kazanan değil, insan olmak istiyorum."

Frida Kahlo

PANORAMA YA DA EĞİTİM SERÜVENİM

Reis OĞRAŞ

Sene 2016'nın yazı ya da benim baharım. Ailemin ve toplumun yıllardır benden istedikleri gibi bir birey olma çabamdaki emeklerimin ilk meyvesini aldım. Peki, bu meyve ne? Hayatın ve sistemin sınamaları sonucu elde ettiğim öğretmenlik mesleği adaylığı, şüphesiz. Türkçe öğretmenliği bölümünü kazandım ve galiba mutluyum. Evet, galiba dedim, galiba. Çünkü hislerimden tam olarak emin değilim. Hislerimi sıvırtmak de istemiyorum açıkçası. Türkiye gibi bir yerde öğretmen olacaksınız eğer hislerinizi sıvırtmemeisiniz de. Çünkü itinayla hisleriniz törpüleniyor birileri tarafından. Örnek vermem gerekirse, etrafımdaki insanların kazandığım bölüm hakkındaki düşünceleri yeterli olur herhalde. Bu düşünceler canımı acıtıyor, hatta duygularımı törpülüyor. Neymiş efendim, atanamazmışım. Binlerce öğretmen atanmayı bekliyormuş. Öğretmenlik, Türkiye'de ölü doğan bebekmiş ya da boşuna kürek çekmekmiş. Ama benim hakkımda bilmedikleri bir şey var. Ben öğretmenliği kısa yoldan para kazanmak için seçmedim. Ben öğretmenliği ülkenin geleceği olan küçük yüreklere dokunabilmek için seçtim. Her şeyin değerinin parayla biçildiği bir toplumda onlara "yürek" demişim, ben de güldüm. Gerçeğin özü gözle görülmez, yürekle görülür. Yüreksizleştik, o yüzden gerçeği göremiyoruz. İnsan yetiştirmenin kıymetini anlayamıyoruz. Yürüyen cenazelere döndük; bedenimiz var ama ruhumuzu kaybettik. Zamanında yüreğimize dokunacak birileri olmadığından belki de.

Üniversiteye ayak bastığım ilk günü hatırlıyorum. Yol boyunca yeğenim bana bakıyor, ben yeğenime... Susuyoruz. Dersliklere doğru ilerlerken "Heyecanlı mısın?" diyorum. Yeğenim, "Bu işte bir yanlışlık var, ben sana sormalıyım, heyecanlı mısın?" diyor. Derin bir sessizlik sarıyor bizi. Susuyorum, susuyorum ama yüreğim geveze bir papağan gibi sürekli konuşuyor. Kulak kesiliyorum bu papağana ama nafiye. Anlayamıyorum ne dediğini. Fırlasa göğüs kafesimden, şakısa, tepemde şöyle bir tur atsa ne güzel olur diyorum. Susuyorum, belki de susarak konuşuyorum. Bağırıyorum mesela bu

susuşumda. Ey hayat diyorum, alt edemeyeceksin beni. İnsanlardan müteşekkil tankını, topunu alsan da giremeyeceksin fildişienden kuleme. Umutlarımı talan, hayallerimi yağma, varlığını kendine diz çöktüremeyeceksin, diyorum. Tabi hayat boş durur mu? Günyüzü görmemiş türlü entrikalarla geliyor kapıma her seferinde. Zaman boş durur mu, durmaz. Akıyor o da. Hayatla aramdaki kedi fare oyunu da sürüyor, derken yıllar geçiyor. Ve bir bakıyorum üniversitenin üçüncü yılındayım. Pek çok öğretmenimsi birkaç tane de öğretmen tanıyorum bu arada. Bu öğretmenimsilerden neler çekmiyorum ki. Her gün, yok şöyle olacaksınız, yok böyle olacaksınız deyip ne şöyle ne de böyle olanı mı dersiniz. Sabah akşam tutarlı davranın deyip tutarsız davranan, çelişki yumağı olanı mı dersiniz. Sınavda sorarım dediği onca bilgiyi hayatında hiç ezberlememiş olanı mı dersiniz. Anlatacağı derse akşam çalışıp sabah öğrencesine bu bilgiyle caka satanı mı dersiniz. Her dersinde, öğrencilerinizi sonuç odaklı değerlendirmeyin, süreç artı sonuç odaklı değerlendiren deyip aldığımız sınav notuna göre bizi değerlendiren mi dersiniz. Anlayacağınız, ehli garabet görse garabetliğinden utanır gariplikler gördüm bu öğretmenimsilerden, üç yılda. Şimdi düşünüyorum da, bir taraftan hiç olmazsa öğretmenliğe git, boşta kalma deyip öğretmenliği son çare ve değersiz bir meslek olarak gören yurdum insanına mı yanayım; öbür taraftan, bu yurdum insanının kalbine dokunamamış, bilincine irfan tohumları ekememiş öğretmenimsilere mi yanayım, ben de bilemedim. Bildiğim bir şey varsa eğer o da şudur ki: eğitim sistemimizden aklına mukayyet olarak çıkan bireylerdir bu sistemi düzelterek olanlar. Ne mutlu akıllarıyla düşünüp kalpleriyle hareket eden o bireyle! Neyse diyorum; kalemimi elimden bırakıyorum ve tabiatın güzel kokusunu, görüntüsünü düşünüyorum. Öğretmenliğin geleceğine dair endişelere gark olurken tabiat imdadına yetişiyor. Tutuyor elimden, sunuyor bütün güzelliklerini, okşuyor çiçekleriyle yanaklarımı. Gel diyor, gel düşünme hiçbir şeyi. Bırakıyorum kendimi onun dingin kollarına...

Şair Yazar İlkey Coşkun ile son kitabı
'*Kahve Bahane*', edebiyat ve şiire dair.

ŞAİR İLKAY ÇOŞKUN: "Şiir ve edebiyat dile düş gördürebilmeli."

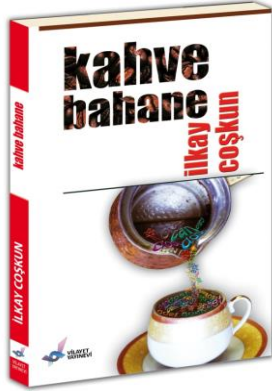
Söyleşi: Vildan Poyraz Coşkun

-Sayın İlkey Coşkun Beyefendi kitabınız *Kahve Bahane*'yi konuşacağız bu kısa söyleşimizde. Bu vesileyle edebiyat dünyanızı da ve bu alanla ilgili fikirlerinizi alma fırsatımız olacak elbette. Mayıs 2018'de okurlarıyla buluşan '*Kahve Bahane*' ilk deneme kitabınız. Söyleşimize şöyle bir soruyla başlamak istiyorum. Yazmak, bu şiir de olsa deneme de olsa hayatınızın neresinde?

Hayatımın odak noktasında desem belki de abartmış olurum. Klasik bir ifade olacak ama yazmak benim için düzenli okumamın lokomotif, kendimi iyi hissettiğim ve emek verdiğim bir alan.

-Dört şiir kitabınızın arkasından neden deneme türü? Okurlara ters köşe yaptırmak mıydı amacınız?

Şiir kitaplarımı çıkarttığım sıralarda da denemeler yazıyordum. Bu denemelerim çeşitli edebiyat dergilerinde yayınlandı. Deneme kitabımı kitaplaştırmak bugünlere kısmetmiş. Herhangi bir edebi türde ürünler ortaya koymak birinde odaklananlara saygım var tabi ki. Bu yazarlar daha sadık bir görüntü sergiliyorlar. Şiir yazar, öykü

yazar yazarların farklı edebi türleri denemeleri muhtemeldir. Bu yazılarını gün yüzüne çıkarmadıkları müddetçe bir yazım türüyle tanınırlar ve bilinirler. Üretim, renklilik ve çalışkanlık boyutuyla düşünürsek yazar farklı türleri elbette ki deneyebilir ve farklı dallarda da güzel ürünler verebilir. Odak noktası ne kadar fazlalarsa yazarın kullanacağı zamanın, kaynağın bölüşülmesi ve azalması ürün kalitesini etkileyecektir muhakkak. Ama zamanını iyi kullanan, üretken olan, Allah vergisi yetenek ve çalışmak bahsettiğim bu olumsuz yönü minimize edecektir muhakkak. Daldan dala atlamak gibi bir dağınık ilgiyi ve maymun iştahlı hali bu konudan müstesna tutuyorum. Çocuk edebiyatı, şiir, öykü, deneme vs. sonuçta birbirine akraba yazım türleri. Çok yadırgamamak gerekir.

-Şiir kitaplarınıza aşina olan okurlarınızdan gelen tepkiler nasıldı?

Şiire fazlaca ilgi duymayan hatta şiirden anlamayan okurlarımdan olumlu tepkiler aldım. Şiirdeki imge, dolaylı anlatım, sezdirme gibi halleden direkt anlatımın

ve konunun olduğu nesre bir geçiş oldu. Şiir kitaplarıma pek ilgi göstermeyen bazı okurlarımın deneme kitabımı ilgiyle okuması beni memnun etti. Şiir dışında bazı yazılarımdan bütüncül olarak bir kitapta bir araya gelmesi benim için önemli ve bunu gerçekleştirmiş oldum. Olumsuz tepkiler aldığım da oldu tabi ki. Olumlu ve olumsuz tepkiler sonuçta yazarın tecrübe kazanmasında etken olduğu bir gerçek.

-Şairler ve yazarların farklı farklı edebi türlerde yazmasını nasıl değerlendirirsiniz?

-Okur bu farklı türlerden gerekli tadı ve keyfi alıyorsa okur açısından mesele yok. Ama yazar bu bölünmüşlüğünden dolayı yazdıklarında kalite düşüşü hissediyorsa büyük bir sorun var demektir. Sonuçta her insanın yirmi dört saati var. Zaman bölünmüşlüğü verilen emeğe yansır muhakkak. Her yerde olan hiçbir yerde değildir sözünü de unutmamak gerekir.

-İki yazım türünü de denemiş bir kalem olarak hangisi sizce daha zor? Nedeni?

-Zorluk ve kolaylık yazana göre değişir. Şiirde de nesirde de zorlandığım oluyor. Taşma halini ikisinde de yaşamak güzel. Ayrıca çok kolay yazmak, yazanı bir zaman sonra sıradanlaştırmaya başlar. Düşünsenize otomatik bağlanmış bir şair veya yazar çok kolay yazmanın hazırcılığına rehabetine kapılmaması mümkün değil. Tembel öğrenciler içerisinde çalışkan bir öğrenci kolaycılığını taşır. Önemli olan çok çalışkanların içinde çalışkanlığın gösterilebilmesi hissettirebilmesidir.

-Edebiyatın şiirin ve sanatın bir ortamda ilerleyip yükselmesi nelere bağlıdır?

-"*Mecnun söğüt, Leyla'nın toprağında yetişir*" diyen Şeyh Galip en güzel cevabı vermiş bu suale. Sanat ve edebiyat zarafetin yaşandığı ortamlarda daha çok kendini gösterir. Yeme, içme, barınma gibi fiziki ihtiyaçlarını çözmüş insanoğlu için sanat, daha çok beslenmesi gereken bir alan gibi gözüküyor. Geçim darlığındaki bir insan sanat ve edebiyata ilgi dahi duysa çok da odaklanamaz herhalde. Fazla rahatlık ve zenginlikte rehavete yol açar ve bunun da olumsuz yansımaları olur. Savaşların, kargaşanın çok az olduğu hatta hiç olmadığı ortamlarda sanat

ve sanatçı daha çok yol alır ve kıymet bulur da.

-Şiirin son sahibi olan okura yararı konusunda neler söyleyeceksiniz?

-Şiirde zekâ pırıltısı olmalı. Okuru hem düşündürmeli hem de bazı şeyleri sezdirebilmelidir. Yüreğe ve beyne dokunabilmelidir. Yerine göre okurun merak duygusunu kabartabilmeli. Kesinlikle şiir üzerinden okura fikirler dayatılmamalı. Gerçek şiir, okurun düşüncelerine, duygularına zenginlik ve derinlik kazandırır. Şiir ve edebiyat dile düş gördürebilmeli. 'Müşterisiz meta zayıdır' diyen Muallim Naci sözündeki faydayı ve değeri de görmek gerekir. Birçok kerameti şiire yüklemekte bir o kadar yanlış geliyor bana. Ahmet Oktay bunu bir sözünde, 'Entelektüel uçlarını sürekli abartan bir şiir, sonunda yapmacıklığa, züppeliğe kolaylıkla dönüşebilir' demiştir. Orta yol bakış açısı en doğrusu gibi geliyor bana.

-Sanatlar arasındaki etkileşimde edebiyatın ve şiirin gücünü nasıl görüyorsunuz?

-Şiir dilini bir dansa, düzyazıyı ise yürüyüşe benzeten Valery sanatın hareket mekanizmalarından biri olarak görmüş şiiri ve edebiyatın diğer türlerini. Ben daha çok şiiri ve edebiyatı, sanatın diğer dallarının hafızası olarak görürüm. Bir yönüyle de temeldir. Müziğin temelinde gidersek ritim, ahenk ve senfoniyle beraber yazıyı ve sesi görürüz. Sonuçta söz uçar yazı kalır. Dilin baş temsilcisi insanla birlikte yazıdır dersek yanlış olmaz sanırım.

-Dilin baş temsilcisi insanla birlikte yazıdır dediniz. Bu noktadan soruyorum. Dilin gücü hakkındaki düşüncelerinizi biraz daha açar mısınız?

-Dil, uygarlıkları inşa eder. Dil, medeniyetlerin temel taşıdır. Dil olmadan ne bilim ne medeniyet ne kültür olur. Dil ne kadar güçlü olursa iletişim o kadar sağlam temeller üzerine oturur. Bir dil ne kadar güçlü ise o dili kullanan toplumların gelişmesini ve rekabetini sağlar. Rekabetin ve gücün artı ucudur.

-Çok klasik bir soru ama cevaplar mutlaka farklı farklıdır. Günümüzün toplumsal sorunları karşısında şair ve yazarın durumu sizce nasıl olmalı?

-Kalem kullanan her kişi, doğrunun, haklının, vicdanın ve aklın yanında olmalıdır. Şiir noktasında ise görünmeyenleri dahi sezdirebilecek yetenekte olmalı şair. Toplumun önünde bir münevver olup toplumu daha güzele ve aydınlık günlere taşımalı.

-Şair olmayanların şiir çevirisi yapması konusunda ne düşünüyorsunuz?

-Şair olmayanların yapacağı şiir çevirisini eksik ve yavan buluyorum. Çevirinin bir ucunda şairin olması illaki beklenir. Sonuçta şiir şairin işidir. Şairinde dil konusunda yetersizliğinin olabileceğini düşünürsek bu bağlamda kolektif bir çalışma daha elzemdir.

-Ülkemizdeki edebiyat dergileri bu alandaki işlevlerini tam anlamıyla yerine getirebiliyorlar mı?

-Edebiyat dergilerinin okura ulaşması noktasında ciddi sıkıntıları var. İlgi düzeylerini de sorgulamamız gerekir. Ama her şeye rağmen çeşitlilik ve sayı anlamında edebiyat dergilerinin yeterli olduğunu düşünüyorum. Edebiyat dergilerini okuyan nitelikli okur kitlesini artırmak gerekiyor. Bunun için okulları önceleyerek tanıtım faaliyetleri yapılabilir. Her koşulda dergilere abone olma kültürü yaygınlaştırılabilir.

-Şiir, öykü gibi bir kitap seçkisi hazırlasaydınız neleri önemserdiniz?

-Okurları sıkılamayı ve okurken lezzet alınmasını öncelerdim. İlgi düzeyini ve çeşitliliğini göz önünde bulundurarak daha orta bir yönde ve kendi beğenimi de içine katarak bir seçki ortaya koymaya çalışırdım. Her ne kadar seçkiyi herkese aynı oranda beğendirmek zor olsa da yine de beğeni halkası geniş olursa anlamlı olur diye düşünüyorum. Seçkide ismi değil toplanan ürünler önemlidir.

-AKALEMLER Dergimize verdiğiniz bu güzel söyleşi için teşekkür ediyorum. Özellikle eklemek istediğiniz bir şey var mı?

-Bana bu fırsatı verdiğiniz için ben teşekkür ederim. Akalemler Dergisi yazar ve okurlarına güzel paylaşımlar dilerim.

HÂL-İ PÜR MELÂL

Fatma DAĞLI

“Az öteye git sıkıştım burada” demişti B.
“Neden söylenip duruyorsun, hiç olmazsa beraberiz.” diye cevap vermişti S.

Uzun süredir dışarıya çıkmamışlardı. Bir ileri bir geri olsa da adımları, çıktıkları her yolculuğun sonunda yan yana durmayı başarmışlardı. Böyle bir gezinti olmasaydı da hayalleri, yukarıdaki boşluktan gelen ıslak toprak kokusu yetmişti biraz olsun kaldırımlara olan hasretlerini dindirmeye. Hafif salınımlarla ilerlerken duydukları hisşirtılar ninni gibi gelmiş, neredeyse içleri geçer gibi olmuştu. Birden neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Hızla yükseliyorlardı. Biri heyecanla kıpırdanırken diğeri korkudan titriyordu. Neler oluyordu böyle?

“Dannn!!!”

Tıpkı kendileri gibi yıpranmış olan poşet yırtılmıştı çarpmanın etkisiyle. Ayrı ayrı yönlerle doğru savruluyorlardı ki, korkmuş olan S. uzattı ellerini son anda ve:

“Tuttum seni” dedi kahramanca. Bir kez daha başarmıştı. Rahatladığını hissetti. Ama buruk bir rahatlamaydı bu. Düşündü. Ayrı düşecekleri korkusu ilk ne zaman düşmüştü yüreğine? Hatırlamaya çalıştı.

Yanakları ilk solduğunda mıydı, gözlerinin kenarında ilk kırışıklar belirdiğinde miydi yoksa bilmem ne fark eder ki; bir kere düşmüştü ya içine, o gündür bu gündür teyakkuздаydı böyle.

“İyi halt ettin” der gibi baktığını görmedi B.’nin ve homurtularını duymamazlıktan geldi her zamanki gibi. Hâlâ “biz” olduklarını zannediyordu çünkü. Çöpün dibini boylamışlardı ama olsundu. Rüzgârlar esti, yağmurlar yağdı, konuşmasalar da, bakışmasalar da yan yana öylece duruyorlardı. Birlikteydiler ya ne gam... Öyle hissediyordu işte.

Bir sabah, bir akşam mıydı yoksa bilmem ne fark eder ki, bir köpek geldi, iştaktan salyaları akan bir köpek. Kokladı B.’yi, evirdi, çevirdi, dişledi biraz, çekiştirdi sonra, daha da çekiştirdi. Kıkırdadı B., bu beklenmedik ilgi cezbetmişti onu besbelli. Fakat S. cephesinde durumlar hiç de öyle değildi. Bu davetsiz, bir o kadar da pervasız ziyaretçiden hiç hoşlanmamıştı. Eşine olanca gücüyle tutunuyor, bırakmıyordu onu. Köpek vazgeçer gibi yaptı, uzaklaştı önce, birkaç tur attı çevrelerinde, sonra tekrar geldi sinsice. Yeniden dişlerinin arasına aldı avını. B. heyecanlıydı. Karşı koymak şöyle dursun, bu yabancıya yardımcı olabile-

cek her türlü hamleyi yapıyordu. Öyle ya sıkılmıştı durağanlıktan, yeni bir yolculuğa çıkmak istiyor, ayağına kadar gelen bu fırsatı tepmek istemiyordu. Onu bırakmamak için çabalayan eşinden elini kurtarmaya çalışması S.’yi iyice afallatmıştı. B. ne yapmaya çalışıyordu böyle? Üzerlerine çöreklenen bu gudubet mahlûkun habis bakışlarını nasıl fark edemezdi? Derken S.’nin avuçları boşalıvermişti birden. Yorgun parmaklarına yenik düşmüş, aralarında zayıflayan son bağlar da çözülmüştü. B. köpeğin ağzında çöp kovaşından dışarı fırlarken dönüp ardına bile bakmamıştı. Gitmiş miydi? Evet, o gitmişti... Böyle bir şey nasıl olabilirdi? S. dört bir yanını çevreleyen soğuk duvarların arasında öylece kalakalmıştı bir başına. Üşüyordu, şaşkınlıktan, yalnızlıktan, vazgeçilmişlikten üşüyordu. Ağladı, inledi, sonsuz kederini paylaşan, haykırışlarını duyan olmadı. B.’nin neden gittiğini de bir türlü anlayamadı.

Bir gün, bir gece miydi yoksa bilmem ne fark eder ki; bir fırtına çıktı, çöp kovasını devirdi, S. kaldırıma çıkıverdi, karanlığa alışan gözlerini kırıştırdı. Uzaklara, çok uzaklara daldı. Hâlâ onu bekliyor muydu, beklemiyor muydu yoksa kimse anlayamadı...

B.’nin köpeğin ağzında başlayan heyecanlı yolculuğu şehrin öbür ucundaki kulübede son buldu. Önce içeri aldı onu köpek.

Bir ay, bir yıl mıydı yoksa bilmem ne fark eder ki; derisinin tuzunu bitirdiğinde kulübenin yanı başındaki tek ayakkabılardan oluşan yığının tam ortasına fırlattı B.’yi. Hâlâ vazgeçilmez olduğunu düşünecek kadar kendini kaybetmiş olan B. köpeğin ertesi gün yeni bir ayakkabı tekiyle geldiğini gördüğünde tepetaklak oldu. “Ne zannediyordun?” diyen alaycı kahkahalar, acıyan bakışlar arasında günlerce düşündü. Yaptığı hatanın farkına varmış, kendi minvalince giyinmişti nedamet gömleğini. Dönecekti. Hayaller kurdu: Bıraktığı yerde kollarını açmış onu bekliyordu S...

Hemen bir plan yapmaya koyuldu. Çöp kamyonu geldiğinde ne yapıp edip en uca ilişecek, eski evlerinin yanındaki çöp bidonuna yaklaştıklarında da atlayacak ve ona, vefakâr eşine kavuşacaktı. Ancak çöp kamyonunun bu kenar semte ayda yılda bir geldiğini duyunca eli kolu bağlandı B.’nin.

Kar yağdığında mıydı, güneş açtığında mıydı yoksa bilmem ne fark eder ki, kamyon geldi sonunda.

Çöplerin arasına ilişti B. Az gittiler, uz gittiler... Yol bitmek bilmiyordu. "Bitmese de olur muydu?" Birden böyle düşünmüştü B. Kamyon kızmış olacak ki onu çöp gibi fırlattı kaldırıma. Ağzının üstüne kapaklanmıştı B. Tesadüfün de böylesi! Devrik çöp bidonunun kenarında, tam da olması gereken yerde olduğuna inanamıyordu. "Haydi, bakalım oğlum, yine dört ayağının üstüne düştün" dedi kendi kendine. Doğruldu. Etrafına bakındı heyecanla, lâkin aradığı yoktu. Şaşırdı. Önce yüzü, sonra omuzları düştü. Çöktü kaldırıma. Başladı kara kara düşünmeye: "Nasıl yani, gitmiş miydi?"

Derken bir terlik seslendi kendi dilince. Eşinin onu nasıl aylarca, belki yıllarca, aslında zamansızca beklediğini, bekledikçe solduğunu, soldukça kuruduğunu ama yine de vazgeçmediğini anlattı. Ve ekledi: Ta ki kalbi susuncaya kadar. O gün "Gidiyorum artık" diye son kez fısıldamıştı.

B. başını öne eğdi, ne diyeceğini bilemiyordu. Terlik konuşmaya devam etti:

Eski evlerine taşınan gizemli kadının S.'yi kaldırımın kenarında nasıl bulduğunu, onu özenle alıp "Ne kadar da bana benziyorsun..." diyerek bahçesine nasıl götürdüğünü, sonra güzelce temizleyip, rengârenk boyayarak içine nasıl toprak doldurduğunu, kalbine çiçek tohumları ekerek onu nasıl pembe panjurlu penceresinin önüne yerleştirdiğini anlattı. Terlik nefes almadan konuşuyordu. Heyecanla devam etti bildiklerini aktarmaya:

"Bak, orada! Göğsünde açan çiçeklerle ısıllı ısıllı parlıyor."

Geçmişini, acılarını, her şeyi unuttu ya da unutmuş göründü, bilmem ne fark eder ki; o meşhur bitmeyen sükûnlu gece başlamıştı onun için.

Sadece akşamüstleri, yoksa seher vakitleri miydi, bilmem ne fark eder ki; bir şarkı söylerken duyarız onu:

*"Ya aşk içinde harap ol, ya şevk içinde gönül
Ya lale açmalıdır göğsümüzde yahut gül..."*

Tam güneş batarken S.'nin sesini son kez duyabilmek umuduyla usul usul yanaştığı pembe panjurlu pencerenin altına sığındı ayakkabı B.

Öylece işte biri aşağıda, diğeri yukarıda; ya da biri yukarıda diğeri aşağıda, bilmem ne fark eder ki... Gelemezler artık yan yana.

Gökyüzü perdelerini kapatıyor...

"Şşş... Sessiz olun. Hayal kırıklarının segâh vedasını siz de duyabiliyor musunuz?"

"Dönülmez akşamın ufkundayız, vakit çok geç..."

ÜŞÜYORUM'

Henüz erken üşümelerim
Bir pencere arasında
D/üşüyorum
Us'umu çalan

Gözlerim eksiliyor
Hayır henüz erken hezeyan
İlle'de iklimime
Sen ol diyorum ikmal

Hızlıca büyüsü
Hicaz yüklü
Can çekişen ben
Düşen hicran
D'erken'
D'üşüyorum

Hayır henüz erken gel
Çift kişilik ölüyorum tekrar
Çırlıçıplak büyüdü
Zümrüdüanka gözlerin
Zifiri yâr

Vapur
Düdüğü
Ç 'alıyor
Üçer beşer geçiyorsun
Uzuvlarım
D üşüyor

Hayır erken
Ustalık ister parçalanmak
Ben çocuğum
Senin elinde çırak
D'üşüyorum

Ü

Ş

Ü

Y

O

R

U

D Ü Ş Ü Y O R U M...

Yeşim Akın ÇELİKER

İLK ACI

Zehra AKKAYA

*“Beyaz keten mendilimde, sallanan ilk acı”**Orhan Veli*

Pörsümüş bir kalple, baş başa kaldım. Hayatta ki yalnız bırakılmışlığı ve içimdeki çöküntüyü, tarif edecek başka bir kelime bulamıyorum. Benim ruhum mülteciydi, karşımdaki ten kaçak çıktı. “Zaten erkekler, kadınları hayal kırıklığına uğratmak için varlar.” Böyle, söyleyince tüm tanıdıkların, özellikle annemin hışmına uğruyorum. Birde annem, “ondan ümidimi kestim” deyince, çok kızardı. “Madem ümidini kestin ayrıl! Ya da öyle söyleme, insan yaşayan yol arkadaşından, hiç umudunu keser mi?” Aslında ümit yaşayanlardan kesilir. Ölenin seni beklemekten, başka çaresi yoktur. Ya cennet bahçesinde bekler ya da cehennem çukurunda. Bana iki dünyada da yalnızlık varmış gibi geliyor.

“Gül yanaklı, nasıl da özlüyorum seni.” İçimdeki tarif edemediğim özleme duygusunu anlamakta da zorlanıyorum. Nasıl özlemiş olabilir ki, biri birini? Yaslandığım ağacın gövdesine kış günü sıkışıp kalan yaprakların baharı özlediği gibi mi? Yine de anlayamıyorum. Huzur bulduğum yaz akşamlarında ki balkon sefalarını da özlüyorum. Öyle mi özlüyordu ki beni? Kış günlerinin tadı da bir başka nasıl da konuyor avuçlarıma, kar taneleri. Ya onları özlemem, nasıl karar vereceğiz, neyi ne kadar özlediğimize? Gül yüzlüyü, hangisi kadar özlüyordu ki, avucumdaki kar erirmiş gibi akıp gidebildi.

Her zaman, benim için hazırda duran bir çanta vardı! Bazı günler, alıp dış kapının ardına koyar, “gidiyorum” derdim. Çanta bir süre sonra, gene yerine yerleşirdi. Hiç demezdi bu neden burada duruyor, diye. Sadece “Nereye gideceksin?” derdi. Birde “Ben ölürsem, ne yaparsın?” diye sorardı. Ben bir sürü seçenek, sıralar yola çıkınca nasıl olsa karar veririm derdim. Ama o ölünce, ne yapacağıma ne karar verdim ne de cevap. Birkaç kere kapıyı açmıştım, bir adım bile atmadan kapatmak için. Hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam ederdik. Arada çantanın tozunu alıp içindekileri mevsimine göre değiştirdim. “Neden hiç boşaltmıyorsun bunu?” Demedi. Belki de zaten en çok o gitmişti.

Vapur güvertesinde, martılara simit atarken, başlamamalı hiçbir ilişki. Gemiler, vedalarda sallanan beyaz mendilleri hatırlatmalı. Masal sanmamalı, boş

bir kumsal da, evlenmeye karar vermeyi. Her yazgının sonu ayrılığa bağlı, kaybedeceğin şeylere bağlanmanın ne anlamı var ki. “Poyraz esiyor üşüyor musun? Kış da yaklaştı, burada olsan romatizmadan şikâyet etmeye başlardın”. “Benden önce niye gittin?” herkesin vardır gidecek yeri, tıpkı sevecekleri olanların sevdiği gibi. Hiç yoksa mezarı vardır, oraya gider. Son gidişine, son terk edilmesine gider. Omuzlar üstünde gider. Dualar altında gider. Yasinler, Fatihalar eşliğinde gider. Yorulup yolcu edenler yanında gider. Gözyaşı dökenler, içinde gider. Toprağı, kucak açıp gel diyince gider. Alınacak sayılı nefes bitince gider. Gün, hesaptan sıfıra düşünce gider. Mutsuzdur, yaşamaktan düğününe gider. Kimsesi kalmayan kimsesine gider. Herkes sahibine gider.

“Hiç haber vermeden, hemencecik nasıl da gittin. Üzerine, bulaşan lekeyi, peçeteyle silip atar gibi, ansızın! Benim bir türlü, aşamadığım engeli ortadan kaldırmak, için mi gittin? Her giden terk etmez beni cezalandırmak için mi gittin? Ben beceremedim! Yer kapmak için mi gittin? Bana yol olsun diye mi gittin? Ne yaptığını göreyim diye mi gittin? Giderse yaşayamam dedin, yalnız kalmamak için mi gittin? Gitmeyi bildiğini ispat etmek için mi gittin? Hep aceleliydin bundan mı gittin? Sen beni hiç sevmedin de mi gittin? Çok sevdiğin için mi gittin?”

Hatırladığım ilk acı bu değil muhtemelen, şimdilik en derini, bundan sonra neler yaşarım bilmiyorum. “Gidemediğim için üzgünüm, seni gitmek zorunda bıraktığım için üzgünüm. Senden vazgeçebildiğimi gösterdiğim için üzgünüm. Cesaret ne menem bir şey, bilmediğim için üzgünüm. Seni benden cesur olmaya zorladığım için üzgünüm. Ben olarak kabul eden sana, sen olarak sahip çıkamadığım için üzgünüm, güzel karım.”

Basit ilişkilerimizi, karmakarışık hayat düzenine sürüklüyor. Bunu yaparken yolculuklarımızın konforundan ödün vermek istemiyoruz. Oysa gitmeler, hep acıyla başlıyor. Bir jilet damarları, kesiyor. Bir avuç dolusu, ilaç mideye iniyor. Bir darağacında, ip bir boynu tutuyor. Bir damdan, bir can yere düşüyor. Bir tren kemikleri kırıyor. Bir insan yalnız kalıyor, bir diğeri ölüyor.

SESSİZ ÇIĞLIK

Kadriye ARSLAN

Mevsim sonbahar, eylül olmalı. Ay buluta küsmüş, güneş bana sırtını dönmüş, gökyüzü kınından en koyu gecesini çıkarmış, etrafında heybetli bir rüzgâr tozu dumana katıyor. Tutunamıyorum, parmaklarım pes ediyor, her parçam bir yana savruluyor. Üşüyorum. Şakaklarımdan ılık ılık bir şeyler süzülüyor boynuma. Çayın altını kapatıp kapatmadığım aklıma geliyor. Sahi biz çay içecektik ne oldu? Kan ve benzin kokusu kol kola beni izliyor, her yanıma çakırdiken, canım çok yanıyor. Sıkıştığım yerden kıpırdamak ne mümkün. Ağzıma doluşan beyaz köpükler nefes almama izin vermiyor. İnanamıyorum. Kim astı beni ayaklarımdan? Biri siliyor ağzımı yüzümü, yanaklarına sürüyor yanaklarımı. “Korkma” diye fısıldıyor. Vurgunu olduğum bu ses bu koku beni rahatlatıyor. “Korkmuyorum” diyorum duymuyor. Kirpiklerim ağırlaşmış, açamıyorum. Biri tutmuş ensemden, sevdiğim adam vermiyor. Cebelleşiyorlar. Karanlık kuyuların kenarında geziyorum. Alıcı kuşlar dönüyor başımda. Seni çok seviyorum diyor, ben seni daha çok diyorum, onu da duymuyor. Onun kucağında olduğumu bilmek bana iyi geliyor. Başımı dikkatli bir şekilde havada tutmaya çalışıyor, ama ben sadece sarılısın istiyorum. Anlayamıyorum en sevdiğim mevsimde hazana mı karışıyorum? İsrarla bu ayrılık şarkısını kim söylüyor? Tadamadığım heveslerimin taa en başındayım. Nereye yetiştiriyorlar beni? Bunca kalabalık bunca telaş da ne? Kör bir gecenin koyunda saklanıyorum.

Ben elleri çiçekli bir baharken, vazgeçmiş olamam yaşamdan, çocuklarımdan. Hoşça kal bile diyemiyorum sevdiklerime. Yüreğimin çığlığını kimse duymuyor. Kollarında uyuduğum adama bağılıyor kalabalık. “Hadi oradan çık onu kaybettik” Lütfen gitme diyorum beni yine duymuyor. Bana daha sıkı sarılıyor, o da ağlıyor ben de. “Ölüm de seninle yaşam da seninle gülüm” diyor, alnımda onun dudaklarının sıcaklığını hissediyorum. Gülümsetiyor beni, belki şımarıyorum. Çok yorgunum, sesler git tikçe uzaklaşıyor. Önce ellerim düşüyor sonra boynum. Ağır metal ve benzin kokusunu da alamıyorum artık. Mavi balonlarımdan ipini bırakıyorum.

Bir karanlık kefenliyor beni. kaç zamandır sessizce yattığımı bilmiyorum. Eyvah! Ayaklarıma sözüm geçmiyor. Keskin bir ilaç kokusu dolmuş burnuma, vücudum açıkta mı? Üşüyorum, utaniyorum. Kardeşim abla diye beni omuzlarımdan sarsıyor, hı hı diyorum duymuyor. Hala sarsmaya devam ediyor. İnsan sevdiğinin sesiyle uyanırmış. Belki de en çok bu kardeşimi seviyorum. Şu gözlerimdeki düğümü bir çözebilsem. Kim bıraktı beni buraya? Kimse yok mu? Bir adam var yanımda üzerime kusa-cak. Ne olur alın şunu. Birilerinin ayak seslerini duyuyorum ama onlar ısrarla bana sağır. Kendi aralarında konuşuyorlar “Yazık gençmiş, çocukları da varmış” Kime? Bana mı yazık? Neden ki? “Kocasını son ana kadar indirmemiş kucağından” diyorlar. Adamcağız üç gündür camdan ayrılmadı. Bunu duyunca çok heyecanlandım. Ne? Yani gitmemiş mi? Beni görüyor mu? Deli oğlan! Birbirimize verdiğimiz söz aklıma geliyor “iyi günde kötü günde” . Kiskanıyorum galiba. Tavandaki spot lambaya direniyor çapaklı gözlerim, kirpiklerim yapışmış burnumdaki hortumu çıkarmalarını istiyorum kimse beni duymuyor. Var gücümle sesime asılıyorum son anda fark ediyor birisi, kapılar açılıyor birileri koşuşturuyor. Hele şükür sonunda sesimi duyan oldu. Çiçek kokulu parfümlü sıcak naif bir el bileklerimi dinliyor. Acılar ipini kırmış vücuduma hücum ediyor. Bağırarak ağlamak istiyorum, gücüm yok. İnceden süzülen zavallı gözyaşlarım kulaklarıma doluyor, yastığım kan kokuyor. Dört yanıma çevreleyen beyaz perdeler beni daraltıyor. Göz kapaklarımı kaldırıyor çiçek kokulu kadın, kuvvetli bir ışıkla ne arıyor? Bilmiyorum. “İyi misin?” diyor, gözlerimle onaylıyorum. Yanındakilerine anlatıyor, onlar da yazıyor galiba.

Bilinci açık sağ kol ve sol ayakta kırıklar var sol ayak tırnakları sökülmüş, alnında derin bir kesik var, kafasında ve yüzünde çok miktarda cam kırığı tespit edildi.

3 Eylül 2007 gazeteler yazıyor: Ambulans karşı yönden gelen tırla çarpıştı, bir ölü biri ağır dört yaralı

Julia'ya mektuplar

Şeyma TEMİZSOY

beni yargıladığını biliyorum. ama önce bi dinle. Mevzunun istihbaratından haberdar değilsin. laf olsun diye söylemiyorum, kelime oyunu yahut öyle aptalca şairanelikler de değil..

her şeyi gözlemledim. bu duvarların önünde arkasında olup biten bütün olaylara bütün duygu durumlarına şahit oldum. insanların burada renksiz birer hayaletle nasıl dönüştüklerini gördüm. savunduğu mekanizmanın gerisinde kalan insan müsveddeleri beni boğmak üzere. bir el uzatmak yerine oturmuş yargılıyorsun, kal diyorsun, "kolaya kaçma, savaş." öyle yapacağım. seni mutlu etmek için değil. vicdanımın ürpertici fısıltılarına fırsat vermemek için.. fakat her yeni gün kendimi dehşete düşerken buluyorum. etrafımdakilerin kayıtsızlığı, müziğin bu muhitte zerrece ehemmiyetinin olmaması beni derinden üzüyor. sadece geldiğim, sadece bu basit eylemi gerçekleştirdiğim için, fazlaca sürmeden gideceğimin sezgisi ötekilerinin kalplerine yavaştan yerleştiği için onlara yaklaşamıyorum.

"yolcu"lardan hoşlanmıyorlar. bana tam olarak böyle hitap ettiklerini ev sahibesinden duydum. bazı zamanlarda bu dışlanmışlık hissi bana komik hatta huzur verici geliyor.. etrafın kalabalık olmaması kafa sesimle yaşadığım çatışmaları bir miktar dindirdi. ama söylesene Julia, yola çıkmanın ne demek olduğunu tatmamış kimse-lerin arasında hayatın bu coşkun şarkısını söylemekten başka bir kaygısı olmayan ben, daha ne kadar kalabilirim?

geride bırakmanın, özlemlerin, hasılı uzay boşluğunda gezinip duran böylesine yoksun duyguların birini bile tatmak cesaretinde bulunmamış bu kimselerden ne alabilirim? onlara ne verebilirim?

egomdan bahsedeceksin biliyorum. sıradanları küçük görme, diyeceksin. ah Julia, sıradan diye tanımladığımız o muhittlere dahil olabilmek için neler vermezdim ben, tüm bu kaosu görmemek için gözlerimi ne çeşit kapatmadım bilemezsin..

bu aptal yalnızlığı senin sandığın gibi kutsamıyorum ve fakat dışarıdaki duyarsızlığa da dahil olamıyorum. dostum, lütfen bana sessiz kalmamı telkin edecek cümleler kurma. böylece var olabiliyorum ben.

şarkımı söylemeye devam edeceğim. rengimi kaybetmemek için söyleyeceğim Julia. içimde yaşamaktan yana kalan ufak tefek kırıntılardan sonsuz bir melodi inşa edene dek söyleyeceğim. hem yaşamımın derinliklerine bunca sokulmuşken, bu gereksiz kargaşanın kaynağına böylesine yakinken sen, öbür türlü bir ben hayal edebiliyor musun?

Ay'ın Doğuşu

Unutulan kalplerde
Yalnız olan çiçekler
Ağır çeksin diye
Yaşken saklanır
Seviyor sevmiyor falına
Heba olmaktan
Son anda asılmıştır
Kulak üstünde
Değirmenlerde
Saklanan çiçekler
Hangi kalpte öğütülür
Düşlerimde
Söylediğim şarkıları Unutursan
Sofitaya bak
Ya da perde arasına
Kaybolan o kahve kokusu
Uçuşan serçeler
Hiç olmayan
Penguenler ülkesi
Kesilir sesler
Dilim dilim
Göğsümde
Üzerine alınmayacaksan Neye yarar
Onca kurutulan çiçekler
Cenazemi taşıyan
Binlerce elden biri
Yıllarca tuttuğum
Kalbimin penceresinden
Ay ışığını izlediğim
Bende kaldı almadığın Üzerine
Güller çizdiğim kitabın.

Kurtuluş ÇELEBİ

BİLİNMEYEN BİR KADININ MEKTUBU

Selin meriç ÜNAL

Kitap adı: Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu**Yazar:** Stefan Zweig**Çeviri:** Ahmet Cemal**Yayınevi:** İş Bankası Kültür Yayınları / Modern Klasikler Dizisi**Sayfa:** 68**Baskı:** 2015**Tür:** Roman

Kitapta üç karakter var:

A)Bilinmeyen kadın: iki kişinin bile yaşayamadığı aşkı tek başına yaşayan tutkulu kadın.

B)Yazar R. : Bilinmeyen kadının ihtişamlı bir aşkla bağlandığı kişi

C)Johann : Yazarın uşağı, çok az yerde karşımıza çıkıyor.

İncecik kitaba sonsuz duygu ve bir yaşam sığdırmayı başaran usta yazar Stefan Zweig bir erkeğin, adını dahi bilmediği bir kadının ağzından, aşkı ve tutkuyu böylesine çarpıcı ve duygulu anlatabiliyor olmasa muhteşem. Bu bilinmeyen kadına başlarda çok kızıyoruz. Onun tek taraflı aşkını hastalıklı buluyoruz ve hatta abarttığını düşünüyoruz. Ama kitap bizi öyle bir içine çekiyor ki kendimizi kadının yerine koyuyor, bu kez bu tek taraflı aşktan haberi bile olmayan adama kızmaya başlıyoruz.

Yazar R. belli bir süre geziye gidiyor ardından evine geliyor ve doğum günü olduğunu fark ediyor. Uşağı ise o yokken biriken mektupları getiriyor. Yazar R. ise mektupları incelemeye başladığında bir zarf çok dikkatini çekiyor. Gönderen kişinin adı olmayışı ise daha çok ilgisini tetikliyor. Mektup "Sana beni asla tanıtmamış olan sana" hitap cümlesi ile başlıyor. Bu tutkulu aşkın nerede, ne zaman, hangi şartlarda başladığını kadının ağzından okuyucuya sunuyor.

Mektup ilerledikçe kadının ihtişamlı ve gösterişli aşkına hayret etmekten Yazar R. 'den nefret etmeye zaman bile bulamıyoruz. Kadının bütün dünyası on üç yaşında âşık olduğu yazardan oluşuyor. Mektupta sık sık "Sen beni hiç tanımadın." dese de karakterlerin yolları birçok kez kesişmiştir. Fakat adam o küçük kıza baktıysa bile onu görmemiştir. Aradan yıllar geçer ve bu sefer tutkulu bir genç kız olarak çıkar adamın karşısına. Büyük bir özlemle ve çaresizlikle adamın onu tanımasını bekler. Ama ne yazık ki adamın gözlerinde bir yabancından başkası değildir. Yolları kesişen adam ve kadın görüşürler. Adam bir yolculuğa çıkacağını ve döndüğünde onu

arayacağını söyler. Ama ne yazık ki döndüğünde kadını unutmamış ve kendi hayatına devam etmiştir.

Kadın bu süreç içerisinde adamın çocuğunu hiç kimseye söylemeden dünyaya getirir ve ona bakabilmek için kendini satmaya başlar. Aradan zaman geçer ve bu sefer adamın karşısına bir hayat kadını kadar aşağı konumda çıkar. Asıl acı olan bu değil, adamın onu bir kez daha tanımamasıdır. Kadın hissettiği derin acıyı şöyle dile getiriyor: "Fakat sen kimsin ki benim için? Sen, beni asla, asla tanımayan, bir su birikintisinin yanından geçercesine yanımdan geçip giden, bir taş basarcasına üstüme basan, hep, ama hep yoluna devam eden ve beni sonsuz bir bekleme içerisinde bırakan sen." Buna rağmen kadın adamın teklifini çaresizce ve derin bir tutkuyla bir kez daha kabul eder.

Yolları bir kez daha ayrılır. Kadın, oğlunu amansız bir hastalıktan kaybeder. Ölüm vakti geldiğinde adama bu mektubu yazar ve her şeyi en başından anlatır. Bütün ömrünü harcadığı bu aşkı açığa çıkarmamasının, tek başına yaşamasının tek nedeni, ona hiçbir şey hissetmeyen adama yük olmaktır. Kitap yer yer psikolojik tahlilleriyle okuyucuyu etkilemeyi başarıyor. Aşk gerçekten bu mudur diye insana kendini sorgulatıp düşündürüyor. Gerçek aşkı arıyor, zarar vermeden tek taraflı sevmenin tanımını yapmak istiyorsanız mutlaka bilinmeyen bir kadının mektubunu okumalısınız. Bir de aşkı ondan dinleyin çok etkileneceksiniz.

BUĞULARLA BETİMLEME

Dinen yağmurların
Dönencelerine
Yığın yığın birikir
Hayallerin çocukluğu
Ateşlerin ellerinde
Kalan bir kaç yıldız
Yırtınır da sessizlik yırtınır
Kurtulamaz
Bir türbede saklanıp durur...

Furkan ÖZCAN

İslanmış denizdir

Ne ara kaldırıp gözlerimizi
hiç doğmamış düş uğruna
katar katar uğurladık göğü
dünyanın onca yaşı varken
yokluğun kuşaktan kuşağa
özlemek her âşığın çilesi

gemiciyi ufukla sorgula Rabbim
ıslanmışlığıyla hapsed denizi,
hangi su paslıydı matarana
ya hangi kıta serini rüzgârdı
gözlerinin keskin sessizliği

o yas ki şehrin meydanında
dağdan iner tufan sefası,
çınar gölgesinde kınalı keklik
kelimelere susatırdı dilimi

parmaklarımın zafer sevinci
ve ölene dek sevmeye yeminim
bilmem hangi küskün bulutla
dağ ardına misafir doru taydı
her gecenin sabahı vardı, hani
her denizin onca batık gemisi

ben, karayı utandıracak kadar
ufukları sırrına ortak eden
gözde uyumayı öğrenmemiş
dağ küskünü bir münzevi

bilsen, ne güzel uçardı martılar
denizler ıslanırken gamzende
gözlerin içiydi göğün mavisi

kutsadığın rüzgârın obur ağzı
kırk dudakla öpse de efkârımı,
yürümez kayıkta vefasız kelam
denizin ortasında her ikindi
yoluma Yunus'u yoldaş kılardı.

Mustafa IŞIK**Bazı**

Bazı şeyler yeniden bilinmez
Düşünceler bir avuç suda boğuluyor
Gözlerden akıyor, sevilme de
Hergün yazıyorum, yaşıyorum, yaşamaksa bu

Gün akşamı fırçalarken eller-
Safça guaj boyaları saatin ondört onbeşi
sular çekilmez, doyamaz dokunmaya
Ruhumu alır gibi ellerinden
Beton çelişkiler arasında, oynayışlar

Yine safça dedim peşime takılan sahte boyalara
Fırçalarım da nerede? eskilerimin veliahtı..
Gecelerimin sultanı alp arslan çıkıyor
Kıymetli tablolarımın arasından
Solgun yüzüyle, doluyor gözlerim

Ağlıyor bayat fikirlerin elleri arasında
Bağırıyorsam kime ne ki soruyor doktor
Sinirimden diyemiyorum şarkı söylediğimden
Hoş söylediğim de kuruyor ya boğazımda

Siyah gözler önünde topluyorum aşk kırıntılarımı
Yapıştırıyorum beyaz sayfalara, dikenleriyle
Bir güzel uzanıyorum üzerine yığılır gibi
Ağrımış ellerimden kopuyor bir tutam sızlama

Chicago ya da Milano fark eder mi
Her sokakta sevilmez bazı sızlamalar

Gülhanım Ebru Bulkurcu**A•KALEMLER**

Şiir Vakti Dergisinin aylık ekidir.

Sahibi: Sevilay Tunçbilek

G.Y.Yönetmeni: Selim Tunçbilek

Y.İşleri Müd.: Mehmet Tunçbilek

Posta Çeki Hesap No: 05640490

Yazı Kurulu

Mustafa Yılmaz - Fatma Dağlı

Emine Çoban - Melike Çelik

Z. Meral Konşuk İvecan

akalemlerdersisi@gmail.comAbone: www.akalemler.comsatış: www.kitap-evi.com

Baskı : Geçit Ofset Matbaacılık

Abone Bedeli: 60TL. Kurum:100TL

Her ayın birinde abonedeviz.